

Ordning var fremsat af et Mindretal af det om denne Sag nedsatte Udvalg.

Lil § 8.

Denne Paragraf er hovedsagelig forandret efter Flertallets § 8. Kun har man ikke troet at det vil være rigtigt at udtage Folk til Reserveoverkonstabler strax efter Afslutningen af Stolen i Land, fordi Mandskabet paa den Tid er for langt tilbage i Kanonererets og aldeles ikke har havt Leilighed til at styde, saa at man ikke med nogensomhelst Sikkerhed kan dømmen om de forskjellige Individuers Anlæg til med Nytte at kunne uddannes til Underofficerer. Man anser det af den Grund for nødvendigt først at foretage Udtagelsen, naar der har været Leilighed til ombord nærmere at bedømme Mandskabet, og man har tænkt sig, at den passende vil kunne finde Sted inden Afslutningen af Sommertogtet, saa at de Udtagnes særlige Uddannelse til Reserveoverkonstabler kan ske ved Efteraarsskibet. Paa Vintertogtet vil Uddannelsen kunne ske efter omtrent 3 Maaneders Forløb.

Lil §§ 9 og 10.

Optaget efter de tilsvarende Paragrafer i Flertallets Betænkning med de Forandringer, som den forandrede Dølsesmaade nødvendiggjør.

Lil § 11.

Da der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at det Mandskab, der i et Par Aar ikke har været indkaldt, vil have glemt saa meget af det Lærte, at det først efter nogen Tids Dølse vil blive brugeligt, og da man i Tilfælde af Krig ikke tør gjøre Regning paa en saadan længere Forberedelsestid, er det fundet nødvendigt at bibeholde den i det tidligere Lovudkast optagne 15 Dages Mønstring, dog med den Forandring, at det bliver 3die Aargangs Mandskab, som indkaldes dertil. Det er med den foreslaaede Uddannelse saa meget mere nødvendigt at bibeholde denne Mønstring, som en Del af Mandskabet ved denne Leilighed skal overføres til andre Skibe.

Lil § 13.

Denne Paragraf er i Overensstemmelse med den nu gjældende Lovs § 4, da en Udrustning, der svarer til Skibsbesætninger af tilfammen 1200 Mand i 6 Maanedes, vil være tilstrækkelig til at forskaffe Mandskabet den paatænkte Dølse (jfr. Bilag B), og er ikke lidt større end de Udrustninger, som have fundet Sted i de senere Aar, naar Bestemelsen forstaaes paa den Maade, som vistnok har været dens oprindelige Mening, at man kun tager Besætningerne af de udrustede Krigsskibe med i Beregningen og altsaa holder det paa Logiskibet værende Mandskab udenfor denne.

Lil § 16.

Det er her foreslaaet at benævne Flaadens øverste Officer Viceadmiral, hvilken Charge svarer til de i Sølovforslaget optagne Generallieutenanter.

I begge de afgivne Udvalgsbetænkninger er det af Hensyn til det Ustavelige i, at de Enkelte af den nuværende Kommandørsklasse, der beklæde mere fremtrædende Stillinger eller udføre særlig vigtige Svær, kunne tilkædes en dertil svarende højere Stilling, foreslaaet at normere 2 Kommandører af 1ste Klasse. Ministeriet deler fuldstændig denne Betragtning, men det maa foretrække, at de to omhandlede Officerer blive Kontreadmiraler, hvilken Charge svarer til Generalmajorernes i Sølovsforslaget. Ved de her foreslaaede Benævnelser opnaas ogsaa en bedre Overensstemmelse med dem, der i fremmede Marineer benyttes for Officerer, der have lignende Svær at udføre, som vore Admiraler.

Lil § 17.

I det tidligere forelagte Lovforslag var det foreslaaet, at baade Artilleri-Underofficererne og Matros-Underofficererne skulde underlægges den samme Chef, som man nærmest havde tænkt sig at være Løjtnanten. Da Løstøvsvesenet imidlertid endnu er og fremdeles maa antages at blive en vigtig Virksomhed paa Orlogsværftet, har man dog fundet, at det næppe vilde være heldigt at paalægge Løjtnanten, hvis hele Tid og Opmærksomhed kræves af hans egen betydningsfulde Virksomhed, tillige at skulle overtage Bestyrelsen af det Artilleriet saa fjernt staaende Løstøvsvesen. Man foretrækker derfor at bibeholde den nuværende Ordning, saa at Løjtnanten, der forudsættes altid at være en Officer af Flaaden, forbliver Chef for Artilleriunderofficererne, og den som Ekipagemester fungerende Officer tillige Chef for Matros-Underofficererne og Bestyrer af Løstøvsvesenet.

Lil § 19.

Med Hensyn til den ældste Admirals Stilling kan Ministeriet forsaavidt være enig med Mindretallets Udtalelse, som man paa den ene Side erkender, at den efter den nu gjældende Ordning, ifølge hvilken Admiralsens Tjeneste alene kan bestaa i at være Chef for Søofficerkorpsen, ikke er betydningsfuld nok, medens man ogsaa maa erkende, at den Stilling, som i det tidligere forelagte Lovforslag var tiltænkt den kommanderende Admiral, der baade skulde være Chef for Orlogsværftet og tillige i Krig føre hele Flaaden eller i hvert Fald en Division af denne, var altfor omfattende, og vilde medføre den Ulempe, at hans Hovedvirksomhed i Fredstid som Chef for Orlogsværftet vilde blive af en saadan Natur, at den let kunde bortdrage hans Tanke fra den Virksomhed, der skulde overdrages ham i Krig, ligesom det utvivlsomt maa anses for uheldigt, at Orlogsværftet ifølge den